

Ce înseamnă să fii născut din nou?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Ce înseamnă să fii născut din nou?

Ce înseamnă să fii născut din nou?

R.C. SPROUL

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII NĂSCUT DIN NOU?

R.C. Sproul

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiune.

Copyright © 2010 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. All rights reserved.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Asociația MAGNA GRATIA

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în preddici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Trebuie să fiu născut din nou?	7
Capitolul 2. Regenerarea este o taină	19
Capitolul 3. Regenerarea este începutul	31
Capitolul 4. Regenerarea este o lucrare suverană a lui Dumnezeu	43
Capitolul 5. Regenerarea este imediată	53
Capitolul 6. Regenerarea este permanentă	65
Despre autor	71

Capitolul 1

TREBUIE SĂ FIU NĂSCUT DIN NOU?

Vorbeam cândva cu un domn care spunea că dorește să afle mai multe despre credința creștină. El afirma că se gândea că era creștin, dar dorea să știe mai mult despre ce înseamnă creștinismul și ce implică el. Cu toate acestea, el a spus, ca un soi de avertisment, „Nu vreau să fiu un creștin *născut din nou*”. Când am auzit acest lucru, gândul mi-a călătorit înapoi la campania prezidențială din 1976, când Jimmy Carter s-a descris drept creștin născut din nou. Aproape în aceeași vreme, Charles Colson, care fusese consilier al președintelui Nixon, și implicat în scandalul Watergate, a fost convertit la Hristos și a scris o carte intitulată *Born Again*, carte care s-a vândut în milioane de exemplare și care a condus apoi la un film cu același nume. Eldridge Cleaver, liderul Panterelor Negre, și chiar Larry Flynt, editorul revistei *Hustler*, au intrat în scenă, anunțând întreaga lume că și ei au fost „născuți din nou”, chiar dacă Flynt acum se consideră ateu.

Dintr-o dată, expresia *născut din nou*, care fusese cunoscută doar într-un segment îngust al bisericii, a

devenit un obiect al știrilor de ultim moment și a început să primească atenție la nivel național. Această expresie a fost împrumutată de către lumea seculară și aplicată unor lucruri din afara credinței creștine. De exemplu, dacă un jucător de baseball are un an bun după unul cu totul slab, despre el se spune că este un jucător „născut din nou”.

Totuși, undeva, în toată această isterie, adevăratul sens al expresiei *născut din nou* a ajuns obscur. Drept rezultat, trăim într-o mare confuzie, chiar în interiorul bisericii, cu privire la natura precisă a nașterii din nou. Așadar, scopul acestei cărți este să analizăm ce înseamnă, biblic și teologic, să fii născut din nou.

Trebuie să remarc de la bun început faptul că expresia „creștin născut din nou”, într-un sens tehnic strict, este un pleonasm. Acest lucru se datorează faptului că, potrivit Noului Testament, pentru ca un om să devină creștin, trebuie mai întâi să fie născut din nou (Ioan 3:3-5). De aceea, dacă un om este născut din nou, atunci el sau ea este creștin. Așadar, dacă am eticheta o persoană cu expresia „creștin născut din nou”, este ca și cum am spune că o astfel de persoană este un creștin *creștin*. Iar Noul Testament nu ne vorbește despre un altfel de creștin.

De asemenea, expresia *născut din nou* este un sinonim obișnuit al termenului teologic *regenerat*. Nu cunosc vreo biserică în istoria creștinismului care să nu

fi avut o doctrină a regenerării sau a nașterii din nou. Cu alte cuvinte, orice grup creștin din istoria occidentală a trebuit să-și dezvolte un anumit concept cu privire la ce înseamnă ca omul să fie renăscut spiritual. Acest lucru se datorează faptului că acest concept nu și-a găsit izvorul în teologi, comentatori biblici sau predicatori. Însăși ideea de renaștere spirituală își are originile în învățătura lui Isus. Întrucât creștinii se identifică drept ucenici ai lui Hristos, în natural ei au fost interesați să înțeleagă ce anume vrea Isus să le spună despre această idee.

DISCUȚIA LUI HRISTOS CU NICODIM

Relatarea primei circumstanțe în care Isus vorbește despre acest subiect se găsește în Ioan 3. Aș vrea să parcurgem acest pasaj cu atenție, încetul cu încetul, așa încât să putem căpăta o temelie solidă pentru discuția ulterioară legată de nașterea din nou.

Ioan scrie: „Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. Acesta a venit la Isus noaptea” (v. 1-2a). Ioan ni-l prezintă imediat pe Nicodim și ne spune două lucruri legate de contextul din care acesta venea: în primul rând, el era un fariseu, iar apoi era un lider al evreilor. Fariseii constituiau o sectă religioasă conservatoare, cunoscută pentru ascultarea lor strictă față de Legea lui Dumnezeu. Liderii evreilor erau autorități religioase în Israel. Poporul evreu se afla în acele momente sub autoritatea

imperială a Romei și era condus de către un guvernator roman. Cu toate acestea, autoritatea religioasă din Israel era investită unui grup de 70 de bărbați care formau o organizație numită Sinedriu. Acești bărbați erau întrucâtva echivalentul senatorilor din Statele Unite sau a cardinalilor din Biserica Romano-Catolică. Atunci când Ioan îl prezintă pe Nicodim ca fiind conducător al iudeilor, el indică în mod clar faptul că Nicodim era un membru al Sinedriului. Nu toți fariseii erau membri ai Sinedriului, dar unii membri ai Sinedriului erau farisei. Așadar, Nicodim era un bărbat învățat și puternic, cu o educație deosebită în teologie.

Nicodim a venit la Isus în timpul nopții. De ce a făcut el asta? Suspiciunea mea este că Nicodim era întrucâtva precaut. El nu dorea să fie văzut în public alături de Isus, care era popular înaintea oamenilor, dar suspect printre autoritățile religioase. Așadar, Nicodim a vrut să fie discret în ce privește prima lui întâlnire cu Isus.

Cu toate acestea, el vine înaintea lui Isus rostind câteva cuvinte alese: „Acesta a venit la Isus noaptea și I-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”” (v. 2). Este important să observăm că acest lider al evreilor L-a recunoscut pe Isus ca fiind Rabi și I s-a adresat cu respectul care era rezervat unui teolog. Nicodim a recunoscut

în felul acesta că Isus era un învățător adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi el a continuat afirmând că cel puțin unii dintre liderii evrei recunoșteau că Isus era un învățător trimis de Dumnezeu, datorită semnelor pe care El le făcea. Această atitudine a fost foarte diferită de aceea a multora din partida fariseilor, care nu aveau o părere atât de bună cu privire la Isus. În fapt, ei chiar atribuiseră acțiunile Sale remarcabile puterii Satanei (Matei 12:22-32). Dar acest fariseu a refuzat să formuleze o astfel de acuzație scandaloasă. Dimpotrivă, a venit la Isus laudându-L. Nicodim spunea, cu alte cuvinte, „Isuse, recunosc că trebuie să fii un Învățător trimis de Dumnezeu, pentru că niciun om n-ar putea să manifeste acel fel de putere pe care ai arătat-o, dacă Dumnezeu n-ar fi dovedit autenticitatea mesajului Lui”.

O CONDIȚIE NECESARĂ

Observați felul în care Isus a răspuns. El n-a spus, „O, sunt copleșit de onoarea pe care Mi-ai acordat-o, tu, un lider al iudeilor, membru al Sinedriului. Este un lucru minunat să fii laudat de cineva care este într-o poziție atât de înaltă”. Este aproape ca și cum Isus n-ar fi putut să aștepte ca Nicodim să se oprească din complimentarea Lui. Imediat ce Nicodim și-a finalizat fraza, Isus a răspuns așa cum a făcut totdeauna în învățătura Lui, prin a despica lucrurile și a trece imediat la esența problemei. El îi răspunde lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu

poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (v. 3). Cu alte cuvinte, „Nicodim, oprește-te din a vorbi despre aspecte periferice și onoruri personale. Ceea ce vreau să înțelegi este acest lucru: există ceva de care o persoană are nevoie în mod absolut pentru a ajunge să vadă Împărăția lui Dumnezeu”.

În teologie și filozofie, ne place să facem distincții, și o deosebire care este foarte importantă în aceste discipline este cea dintre o „condiție necesară” și o „condiție suficientă”. O condiție necesară este definită ca acel lucru care trebuie să se petreacă în mod absolut pentru ca altceva să urmeze. De exemplu, pentru ca un foc să se aprindă, este absolut necesară prezența oxigenului. Dacă nu există oxigen, nu poate exista foc. Prin contrast, o condiție suficientă este tot ce e necesar ca să survină un rezultat. Oxigenul nu este o condiție *suficientă* ca să avem foc. El este *necesar* pentru foc, dar doar existența oxigenului nu ne garantează rezultatul, adică focul. Nu poți avea foc fără oxigen, dar poți avea oxigen fără să existe foc. Pe scurt, o condiție necesară este un *sine qua non*, adică acel lucru fără de care efectul dorit nu va surveni.

În această conversație cu Nicodim, Isus a prezentat o condiție necesară. Oridecâteori Isus vorbește despre condiții necesare, urechile noastre ar trebui să se ciulească, și cu atât mai mult în acest caz, pentru că El vorbește despre o cerință absolută pentru intrarea în

Împărăția lui Dumnezeu. El spune astfel: „*dacă* un om nu se naște din nou, *nu poate* vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, *dacă* A nu are loc, B *nu poate* să urmeze. Poți observa de ce acest lucru este atât de important? Prin aceste cuvinte, Isus a prezentat condiția necesară pentru intrarea în Împărăția Lui. El l-a întrerupt pe acest om bine educat în teologie, un lider religios recunoscut și laudat de către cetățenii lui din Israel, și l-a lovit drept în ochi cu acest adevăr: „Trebuie să te naști din nou”. Este ca și cum aș fi mers eu în biserica unui predicator, și în timp ce el pune o întrebare teologică sau nu spune ceva frumos, eu îi replic: „Stai puțin. Tu nu poți nici măcar să vezi Împărăția lui Dumnezeu, pentru că trebuie să te naști din nou”. Nici nu ne miră de ce erau fariseii atât de ostili lui Isus.

Ca să exprim lucrurile pe cât de simplu pot, *dacă* nu ești născut din nou spiritual, nu ești creștin. Este necesar să te naști din nou pentru a putea fi creștin.

Nimeni nu se naște creștin. Nimeni nu intră în această lume deja cuprins în Împărăția lui Dumnezeu. Fariseii își imaginau că ei erau parte din Împărăția lui Dumnezeu prin naștere. Așa pretindeau ei: „Noi suntem copiii lui Avraam. Noi facem tot ce trebuie. Avem Legea lui Moise”. Cu toate acestea, Isus le replică mai târziu în felul următor: „voi nu sunteți copiii lui Avraam. Voi sunteți copiii aceluia cui slujiți” (cf. Ioan 8:39-47).

Nu pot sublinia suficient de mult cât de radicală a fost această afirmație a lui Isus. Ea sună radical pentru urechile noastre, dar a sunat chiar mai radical pentru contemporanii lui Hristos.

Gândește-te iarăși la prietenul meu, care mi-a spus: „R. C., vreau să devin creștin, dar nu vreau să fiu un creștin născut din nou”. În esență, el dorea să își aibă partea la tort și să mănânce din el. După toate probabilitățile, el voia să spună „Vreau să fiu un creștin, un creștin adevărat, dar nu vreau să fiu unul dintre acei oameni care afișează acest lucru și care îi șicanează pe alții cu metodele lor deranjante de evanghelizare”. Acesta era felul în care el caracteriza un grup de creștini care-l făceau să se simtă deranjat, un stil în cadrul bisericii creștine pe care el îl percepea ca fiind caracterizat de „creștinii născuți din nou”.

Dar, conform sensului real al expresiei, există un singur fel de creștin. Există diferite stiluri de exprimare a acelui fel de creștinism. Unii creștini sunt mai politici-coși, alții sunt mai neciopliți. Unii sunt mai tăcuți, alții mai vocali. Unii sunt conservatori, alții nu atât de conservatori. Dar singurul fel de creștin care ajunge în Împărăția lui Dumnezeu este omul regenerat, pentru că Isus a făcut ca nașterea din nou să fie o condiție necesară în acest sens. Așadar, primul lucru pe care vreau să-l comunic legat de nașterea din nou este că ea este necesară.

UTILIZAREA REPETIȚIEI DE CĂTRE ISUS

Evreii aveau două feluri în care foloseau repetiția pentru a accentua un anumit lucru, iar Isus le-a folosit pe amândouă în conversația Lui cu Nicodim. În cartea mea, *Sfințenia lui Dumnezeu*, am analizat una dintre aceste modalități atunci când mi-am îndreptat atenția către Isaia 6, unde serafimii dinaintea tronului ceresc al lui Dumnezeu sunt prezentați cântând „sfânt, sfânt, sfânt”, ca într-un răspuns cu ecou. Am explicat acolo importanța repetiției unui cuvânt, o tehnică pe care o vedem folosită de-a lungul Scripturii. Atunci când evreii voiau să accentueze un anumit lucru, în loc să adauge un semn de exclamație sau să folosească scrierea italică, ei pur și simplu repetau acea expresie.

Când Isus a introdus condiția necesară, El nu a spus pur și simplu „dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Nu, ci El a început spunând, „adevărat, adevărat”, lucru care, în limbajul original, ar putea fi tradus prin „*amin, amin*”. În săși termenul acesta provine din cuvântul evreiesc folosit aici, fiind un cuvânt pe care noi îl folosim adesea la sfârșitul rugăciunilor noastre, prin care transmitem ideea „așa este adevărat”, sau „așa să fie”. Din când în când, Isus și-a prefațat învățăturile prin repetarea cuvântului *amin*, iar aceasta este una dintre acele circumstanțe, când Isus a spus, „adevărat, adevărat”, și era ca și cum ar fi spus „ai face bine să pui un semn de asterisc

imediat după această frază, pentru că ea este deosebit de importantă”.

În decursul lecțiilor pe care le predau la seminar, obișnuiesc să le spun studenților mei: „Oridecâteori mă vedeți scriind ceva pe tablă, ar trebui să puneți un X cu roșu lângă notițele voastre, pentru că puteți fi siguri că acel lucru va fi subiect de examen”. Isus a făcut ceva asemănător atunci când a spus „adevărat, adevărat”. Când El dorea să spună, „iată ceva care este foarte important”, avea să folosească expresia „adevărat, adevărat vă spun”.

Există mii de predicatori în Statele Unite care se vor ridica în următoarea duminică dimineață și vor spune, direct sau indirect, că nu este necesar să fii născut din nou pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă auzi pe cineva spunând asta, aș vrea să-ți cer să-ți reamintești că nu asta a afirmat Isus. Când te simți în conflict interior dacă să fii născut din nou sau nu, dacă aceasta este o cerință sau nu, va trebui să hotărâști cine vorbește având autoritatea supremă pentru Biserică. Domnul Bisericii spune accentuând: „adevărat, adevărat îți spun, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Există a doua modalitate în care evreii foloseau repetiția. În plus față de repetarea unui cuvânt, ei aveau să repete un anume concept folosind cuvinte ușor dife-

rite. Atunci când apostolul Pavel i-a avertizat pe Galateni să nu abandoneze Evanghelia biblică, el le-a spus: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8). Apoi apostolul a accentuat, spunând „Cum am mai spus, o spun și acum: Dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (v. 9). Pavel a folosit aici cea de-a doua formă de repetiție evreiască, subliniind același lucru de două ori, dar folosind cuvinte ușor diferite.

Și Isus a făcut același lucru aici. Mai întâi El a spus: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Nicodim a răspuns: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” (v. 4). Apoi răspunsul lui Isus a fost: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (v. 5). Repetiția folosită de Domnul nostru cu privire la această cerință-cheie ne arată cât de esențială este ea.

Iată ce pot deduce din învățătura lui Isus Hristos: este imposibil să vezi și să intri în Împărăție dacă nu ești născut din nou. Acest lucru ridică o întrebare importantă: Ce înseamnă să fii „născut din nou”? Așa cum am spus anterior, fiecare biserică are o anumită doctrină a

regenerării. Crede-mă, nu toate au aceeași doctrină. Toate recunosc că regenerarea sau nașterea din nou este o cerință pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, dar nu toate sunt de acord cu privire la felul în care această cerință este împlinită și ce anume este implicat în regenerare, în mod precis. În capitolele care urmează, ne vom îndrepta atenția către a observa ce anume voia Isus să spună atunci când a prezentat această condiție necesară.

Capitolul 2

REGENERAREA ESTE O TAINĂ

Am văzut cândva la televiziune un artist făcând o demonstrație de pictură. Pe măsură ce picta, el și explica tehnicile pe care le folosea. La început, a pictat niște nori cenușii. Apoi a demonstrat cum trebuie folosită o anumite pensulă, pentru a adăuga umbre ale norilor și semne ale circulației vântului. El a făcut observația că există o diferență între o pictură cu nori staționari, așezați fix pe cer, și una în care norii sunt purtați de vânt. Cei care sunt staționari par aproape să fie paralizați, înghețați pe pânza picturii. Norii reali, a explicat acel om, nu doar că au vapori de apă în ei, ci sunt și purtați de vânt. Apoi a luat o a treia pensulă, și a folosit-o cu o mișcare de mână așa încât să adauge anumite semne, ca niște linii, la partea superioară a norilor. Liniile nu erau simetrice, dar marcau limita de sus a norilor. Când a încheiat, norii păreau că se mișcă și că se bulbucă în sus. Aproape că puteam simți vântul în acea pictură, chiar dacă nu puteam să văd vântul, ca atare.

După ce l-a învățat pe Nicodim despre necesitatea absolută a nașterii din nou, Isus a continuat prin a face o asemănare între vânt și lucrarea tainică, misterioasă, de renaștere spirituală, din interiorul omului. În acest capitol, ne vom concentra pe acest aspect al regenerării.

„DUHUL SFÂNT A FĂCUT TOTUL”

Cu câțiva ani în urmă, am avut oportunitatea de a vorbi personal vreme de un ceas cu un bărbat pe care anterior îl întâlнисem foarte pe scurt, doar cu o singură ocazie. Acel om era evanghelistul Billy Graham. Avusesem oportunitatea să iau cina cu el în Asheville, North Carolina. Am discutat cu acea ocazie mai multe lucruri, dar, în mijlocul conversației noastre, după ce am împărtășit amândoi experiențele convertirii, Billy mi-a spus ce s-a petrecut cu el în tinerețe, când a ajuns sub influența predicării lui Mordecai Ham, un evanghelist ce ținea o serie de servicii de închinare în Charlotte, North Carolina. Billy a menționat acest episod din viața lui în mod repetat în predici și cărți, dar să-l auzi relatându-l personal, după atâția ani, a fost o experiență care mi-a inspirat smerenie din partea lui.

Ceea ce a apărut cu totul special în această relatare a lui era faptul că părea la fel de încântat în legătură cu acea situație, ca și cum s-ar fi petrecut chiar în ziua în care povestea. El părea încă plin de o pasiune care fusese aprinsă cu mulți ani înainte, în momentul când L-a

întâlnit pe Hristos. El a descris toate lucrurile prin care a trecut atunci când s-a simțit atras să meargă la predica lui Ham și să asculte seară de seară până când, în final, a fost atras irezistibil la Hristos. În final, Billy s-a uitat la mine și a spus: „Duhul Sfânt a făcut totul”. El vorbea despre nașterea lui din nou, prin Duhul.

Soția mea spune lucruri asemănătoare în legătură cu convertirea ei. Vesta și cu mine ne-am curtat vreme de aproape cinci ani, și ajunseseam în punctul în care deja plănuiam să ne căsătorim. Dintr-o dată, în primul meu an de facultate, am fost convertit și mi s-a spus de la bun început, încă de când mi-am început călătoria credinței, că, fiind creștin, nu mi se permite să mă căsătoresc o femeie care nu e credincioasă. Dar Vesta era femeia pe care cu care doream să mă căsătoresc, și cu care eram deja logodit. Acest lucru s-a transformat într-un conflict interior deosebit în acel moment din viața mea.

În ceea ce o privește pe Vesta, ea se lupta la gândul comportamentului ciudat care îl copleșea pe logodnicul ei. Anterior, nu mă aflasem în posesia niciunei convingeri religioase serioase, dar acum creștinismul îmi întorsese viața pe dos. Ea se întreba dacă nu cumva îmi pierdusem mintea.

La câteva luni după convertirea mea, Vesta a plănuit să mă viziteze. În ziua când trebuia să ajungă, am lipsit de la ore, am stat în camera mea, și am încuiat ușa.

M-am așezat pe dușumea, lângă patul meu, și m-am rugat cum nu m-am rugat niciodată până atunci. Am spus: „Dumnezeule, nu știu care sunt hotărârile Tale veșnice, dar dacă ai un plan care nu se potrivește cu preferința mea în acest aspect, te rog, schimbă-l”. M-am luptat atunci cu Dumnezeu vreme de câteva ceasuri. În final, am luat cu hotărârea ca, dacă Vesta nu avea să devină creștină chiar în acel sfârșit de săptămână, aveam să rup relația cu ea. Și eram foarte hotărât.

Când Vesta a sosit, am mers împreună la o întâlnire a unei organizații creștine, în care eu eram implicat. Nu i-am spus lui Vesta ce mă rugasem și ce hotărâre luasem în inima mea. Nu am spus nimic de genul, „Iată, dacă nu vii la Hristos în acest sfârșit de săptămână, vreau inelul înapoi”. N-am zis nimic de genul acesta. Așadar, ea a venit la întâlnirea noastră, și, chiar dacă a stat destul de departe de mine, ea L-a întâlnit pe Hristos în acea circumstanță. Era atât de încântată când am plecat de la acea întâlnire, ca și Arhimede care a sărit din baia lui, strigând, „Eureka, am descoperit!” Ea a descoperit ceea ce orice creștin cunoaște – bucuria răscumpărării personale.

Dar când s-a îndreptat să meargă la culcare, toată noaptea a rămas trează și parcă se ciupea, spunând: „Este oare aici mântuirea mea? O am și acum?” Apoi avea să-și verifice simțămintele interioare și să spună:

„Da, este încă aici”. Așa că s-a întors pe partea cealaltă ca să adoarmă.

În dimineața următoare, când ne-am reîntâlnit, mi-a povestit experiența ei din noaptea anterioară. Apoi a făcut acest comentariu față de mine, pe care nu-l voi uita niciodată: „Acum știu cine este Duhul Sfânt”. Eu încercasem să-i explic ce se întâmplase cu mine, dar era ca și cum aș fi încercat să-i explic unui orb cum arată curcubeul. Doar când Vesta a crezut și și-a pus nădejdea în Hristos, doar atunci ea a ajuns la o înțelegere personală a identității și caracterului lui Dumnezeu Duhul Sfânt. Ea auzise anterior vorbindu-se despre Duhul. Fusese crescută într-o biserică unde participase în mod regulat la serviciile ei. Auzise binecuvântarea rostită în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Totuși, toate acestea nu fuseseră decât ritualuri pentru ea, căci nu avusese parte de experimentarea personală. Totuși, când ea a fost convertită, a ajuns să-L cunoască pe Duhul Sfânt.

Dificultatea pe care am experimentat-o explicându-i lui Vesta convertirea mea nu este una neobișnuită. Unul dintre cele mai dificile lucruri de explicat în această lume este ce înseamnă să ai parte de o experiență spirituală care îți schimbă viața. Acest lucru se datorează faptului că nașterea din nou este o taină. Întrucât este o taină pentru noi, cei care am experimentat-o, este un mister de nepătruns la nivelul cel mai

fundamental pentru cei care n-au experimentat-o – chiar și pentru teologi foarte îndemânatici ca Nicodim.

REGENERAREA ESTE TAINICĂ

Confuzia pe care Nicodim o experimenta devenise evidentă în conversația lui cu Isus. După ce Isus i-a spus că „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3), Nicodim a privit la Isus și a spus: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul maicii sale și să se nască?” (v. 4). Cu alte cuvinte, el a spus, „Isuse, despre ce vorbești?” Cred că acesta trebuie să fi fost unul dintre cele mai bizare comentarii făcute vreodată de cineva față de Isus. Nicodim a ratat în mod clar sensul frazei lui Isus.

Domnul Isus vorbea despre regenerare. Observați prefixul *re*, care înseamnă „din nou”. Cuvântul *a genera* are sensul literal de „a deveni” sau „a avea loc”. Astfel, Isus spunea că ceva trebuie să se petreacă „din nou”. Totuși, El nu se referea la o renaștere fizică, ci la o naștere din nou spirituală. Nașterea din nou este una reală, dar este o naștere de un alt fel.

Drept răspuns față de întrebările lui Nicodim, Isus a început să explice acest mister. El a spus: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh” (v. 6). Isus avea să stabilească un lucru evident, elementar, dar unul ce era nevoie să fie repetat pentru

urechile lui Nicodim. La urma urmei, punctul asupra căruia majoritatea teologilor de profesie ratează înțelesul nu se referă la vreun aspect tehnic al teologiei, ci la un element fundamental, elementar, un element pe care ar fi trebuit să-l stăpânească. În fapt, mai târziu în această conversație, Isus l-a muștră blând pe Nicodim, spunându-i: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?” (v. 10). Este ca și cum Isus i-ar fi spus: „Să-ți fie rușine. Ar fi trebuit să cunoști aceste lucruri. Nu inventez nimic nou acum, căci acestea sunt lucruri elementare ale religiei biblice”.

Nașterea din nou este necesară pentru că ce se naște din carne este carne, și nu poți obține duh din carne. Dacă vrei să crești un stejar, trebuie să pui în pământ o ghindă, nu o căpșună. Carnea nu dă naștere decât cărnii. Spre deosebire, ceea ce este născut din Duhul, este duh. Așadar, Isus îi vorbea lui Nicodim despre nașterea din nou spirituală, nu despre simpla repetiție a unui proces biologic. Iar acest lucru este unul cu mult mai misterios.

Odată ce a făcut clar faptul că vorbea despre lucruri spirituale, Isus a adăugat: „Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou’” (v. 7). Dacă a existat vreun avertisment rostit de Isus din Nazaret pe care oamenii să-l fi ignorat, acesta a fost. Oamenii rămân și astăzi uimiți, uluiți și confuzi atunci când cineva le sugerează că

este necesar să se nască din nou. Dar Isus a spus: „Nu vă mirați de asta. Nu fiți uimiți de așa ceva”.

Apoi Isus a început să-i răspundă lui Nicodim despre felul cum acest lucru se petrece. Totuși, vorbind despre această taină, Isus de fapt a făcut-o să fie și mai înțelegătoare. El a spus: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (v. 8). Vedem aici un joc de cuvinte interesant. Termenul grecesc *pneuma* poate fi tradus ca „duh”, „respirație” sau „vânt”. Astfel, când Isus a spus „trebuie să fiți născuți din Duhul, și asta este asemenea vântului”, El a spus că *pneuma* este *pneuma*. Același joc de cuvinte apare în relatarea pe care Ioan o face unui eveniment care s-a petrecut în odaia de sus, când Isus a suflat asupra ucenicilor Lui și le-a spus: „Luați Duh Sfânt” (Ioan 20:22). Cuvântul tradus prin „a sufla” și prin „Duh” este *pneuma*. Altfel spus, Isus a suflat (*pneuma*) asupra ucenicilor Lui și apoi a spus „luați acest *Pneuma* sfânt”.

În esență, Isus a spus: „Nicodim, vrei să știi cum are loc regenerarea? *Pneuma*, Duhul, suflă încotro vrea. Este asemenea vântului, care suflă în orice direcție dorește. Nu-l poți vedea, dar poți să-i vezi efectele. Acesta este felul în care *Pneuma* funcționează”. Cu alte cuvinte, lucrarea de renaștere făcută de Duhul Sfânt este tainică.

REGENERAREA ESTE INVIZIBILĂ ÎN SINE

Într-un sens foarte elementar, lucrarea Duhului este tainică pentru că există o mulțime de taine asociate cu însăși Duhul Sfânt. Una dintre cele mai bune cărți scrise vreodată în istoria bisericii pe tema Persoanei și lucrării Duhului Sfânt a fost aceea a lui Abraham Kuyper, un teolog care a fost și prim-ministru al Olandei. În introducerea făcută cărții sale intitulată *The Work of the Holy Spirit*, Kuyper scria:

„Hristos a putut fi văzut și auzit. A existat o vreme când mâinile oamenilor puteau să atingă Cuvântul vieții. Dar situația este cu totul diferită în cazul Duhului Sfânt. În legătură cu El, nimic nu ne apare în formă vizibilă. El nu Își face niciodată apariția dincolo de forma intangibilă a Lui. Nedefinit, de nepătruns și transcendent, El rămâne o taină. Duhul Sfânt este asemenea vântului! Îi auzim sunetul, dar nimeni nu poate spune de unde vine și încotro merge. Ochiul nu-L poate vedea, Urechea nu-L poate auzi, și cu atât mai puțin mâna nu-L poate atinge. Fără îndoială, există semne și apariții simbolice ale Lui: un porumbel, limbi de foc, sunetul unui vâjâit, al unui vânt puternic, o suflare ieșită de pe buzele sfinte ale lui Isus, ca urmare a punerii mâinilor, sau o vorbire în limbi străine. Dar din toate acestea nu ne rămâne nimic tangibil, nimic material, nici măcar urma unui pas așezat pe pământ”¹

¹ Abraham Kuyper, *The Work of the Holy Spirit* (London: Funk & Wagnalls, 1900), 6

Pe scurt, Duhul Sfânt este misterios pentru că este invizibil, iar lucrarea Lui de regenerare este tainică, din același motiv. Nimeni nu poate vedea ce face Dumnezeu în sufletul altcuiva. Acesta este motivul pentru care suntem avertizați în Scriptură de faptul că, în timp ce un om se uită la lucrurile exterioare, Dumnezeu privește la inimă (1 Samuel 16:7). Regenerarea este o realitate spirituală care are loc în interiorul unei persoane, transformând acea persoană, dar procesul în sine este invizibil, asemenea vântului.

Chiar dacă regenerarea este invizibilă, trebuie să observăm că Isus a spus că îi putem vedea efectele, la fel cum putem vedea, simți și auzi efectele vântului. Unde trebuie să privim pentru a observa manifestările tangibile ale nașterii din nou? Observăm prin roadele unei vieți schimbate.

Noi toți ne luptăm atunci când ne evaluăm viețile de credință. Putem vedea schimbări în viețile noastre, schimbări în bine, dar putem vedea și lucruri neplăcute, lucruri pe care ne-ar plăcea să nu le vadă nimeni. Așadar, atunci când ne analizăm starea sufletelor, nu trebuie să ne întrebăm unde ne aflăm spiritual atunci când am fost născuți din nou sau chiar cum anume s-a petrecut. Mai degrabă ar trebui să ne întrebăm dacă există vreo dovadă a unei schimbări în dispoziția noastră, în atitudinea noastră față de lucrurile lui Dumnezeu.

În cel mai fericit caz, oamenii neregenerați sunt indiferenți față de lucrurile lui Dumnezeu. Cel mai adesea, ei sunt împotriviți în mod deschis față de Dumnezeu. Da, unii pot să pară că Îl caută pe Dumnezeu, dar Romani 3:11 ne spune că nu aceasta este realitatea. Persoana neregenerată nu-L caută niciodată pe Dumnezeu, ci este un fugar dinaintea lui Dumnezeu. Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10). El este Căutătorul, pe când noi suntem cei care fugim de El. Oamenii neregenerați umblă după fericire, după pacea conștiinței, după eliberarea de vinovăție, după o viață cu scop și o mulțime de alte lucruri pe care știm că doar Dumnezeu le poate da. Cu toate acestea, ei nu-L caută pe Dumnezeu. Ei caută doar beneficii de pe urma lui Dumnezeu. Păcatul omului firesc este în mod precis acesta: el își dorește beneficii de pe urma lui Dumnezeu, dar fără Dumnezeu Însuși.

Dar atunci când Duhul Sfânt face lucrarea Lui tainică de regenerare, primul lucru care se schimbă într-o persoană este înclinația sau dorințele sufletului său. Acum, acea persoană caută lucrurile lui Dumnezeu și dorește să-L caute chiar pe El. Acum, în sufletul omului există o dragoste după Dumnezeu care nu exista anterior. Ea este departe de a fi perfectă, dar este reală. Originile și puterea ei rămân tainice. Cu toate acestea, realitatea este că inima aceluia om bate pentru Dumnezeu,

în timp ce anterior n-a bătut niciodată. Acesta este efectul incontestabil al suflării acestui *Pneuma* asupra sufletului.

Capitolul 3

REGENERAREA ESTE ÎNCEPUTUL

Regenerarea este prima etapă în experiența completă a răscumpărării, prin care Dumnezeu ne conduce. Când oamenii spun că ei sunt născuți din nou, adesea își imaginează că nașterea lor din nou este același lucru cu viața lor nouă. La urma urmei, Noul Testament spune că persoana care se află în Hristos este o făptură nouă: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Faptul că cineva este o persoană nouă, o creație nouă, înseamnă că acea persoană are o viață nouă, dar această nouă viață nu este același lucru cu nașterea din nou. Mai degrabă această nouă viață este rezultatul nașterii din nou, în același fel în care fiecare zi a vieții lui este rezultatul nașterii sale fizice. Fiecare dintre noi aniversăm într-o anumite zi din an ziua nașterii, dar nu ne naștem în fiecare an. Nașterea are loc o singură dată, și ea indică începutul existenței celui om pe această lume. Așadar, noi facem o deosebire între începutul vieții și viața care decurge din acel început, atât în termenii nașterii naturale, fizice, cât și în

termenii nașterii supranaturale, spirituale, motiv pentru care pe aceasta din urmă o descriem prin termenul *regenerare*.

Atunci când am devenit creștin, m-am simțit profund legat de versetul din 2 Corinteni 5:17. Eram unul dintre acei oameni care avuseseră parte de o convertire bruscă și dramatică. În decursul primelor două luni ale experienței mele creștine, m-am aflat într-o călătorie foarte emoțională, ca într-un roller-coaster al vieții mele spirituale. Am trecut adesea de la extaz spiritual la depresie spirituală profundă. Era asemenea experienței mele dintr-un joc de golf. Nici nu-mi pot aminti de câte mii de ori i-am spus soției mele: „Am descoperit, am găsit secretul. Niciodată nu voi mai lovi greșit mingea de golf. Niciodată nu voi mai rata în felul în care am făcut-o până acum”. Acea concluzie avea să dureze doar două zile, după care mă lansam din nou într-o altă căutare profundă, pentru că succesul în jocul de golf nu vine atât de repede pe cât ar părea. Așa a fost și experiența mea creștină în primele două luni. Am trecut de pe înălțimile spirituale la simțământul profund al absenței lui Dumnezeu, mai ales atunci când alunecam înapoi în păcatele vechi.

Această trăire zburciunată a persistat până când am căutat ajutorul din partea unui predicator, care mi-a dat acest sfat înțelept: „Amintește-ți că nașterea ta din nou este doar începutul. Noul Testament spune că, chiar

dacă poți fi adult în orice alt aspect – în maturitate, educație, în complexitatea gândirii – dacă experiența ta creștină este un lucru nou pentru tine, atunci, spiritual vorbind, ești un bebeluș. Ești încă în perioada de pruncie”.

Gândește-te la valurile de emoții ale pruncilor. Ai observat cât de schimbători sunt ei? Un bebeluș poate să plângă într-un fel rugător față de tine, dar tu îi spui „hai, hai, hai”, și îi atragi atenția către altceva, și dintr-o dată vezi că gângurește. După 10 secunde, el începe să plângă din nou. Emoțiile unui copil sunt manifestate în felul acesta, până la un moment când aceste extreme, când în sus, când în jos, se aplatizează. În mod asemănător, în creșterea spirituală, noi avem tendința să urmăm un curs în general în sus, curs în cadrul căruia sușurile și coborâșurile abrupte devin din ce în ce mai mici în amplitudinea lor. Pe măsură ce creștem în maturitate, ne așezăm într-un mod de comportare spirituală mai consecvent.

Cu toate acestea, nașterea din nou nu este decât punctul de început al acestui proces care continuă până când suntem glorificați în ceruri. Lupta continuă din momentul nașterii din nou până în ziua când vom ajunge în cer, când vom atinge plinătatea maturității noastre în Hristos.

Mă simt deranjat uneori când îi aud pe niște predicatori bine intenționați, care spun, într-o încercare de

a-i convinge pe oameni de bogățiile credinței creștine, „vino la Isus, și toate problemele tale se vor sfârși”. Dar acest lucru nu este adevărat. Viața mea n-a început să fie complicată decât atunci când am devenit creștin, pentru că doar de atunci înapoi a trebuit să port zilnic un război cu lucrurile firii pământești, împotriva cărora lupt folosindu-mă de lucrurile Duhului.

Conflictul acesta este continuu, întrucât capacitatea de a face răul, care există chiar și în inima unei persoane regenerate, este aproape fără limită. N-ar trebui să fim atât de șocați când vedem lideri creștini căzând în păcate serioase. Da, noi suntem în posesia puterii unei vieți noi, dar acest lucru nu șterge în mod automat înclinațiile noastre de dinaintea convertirii (v. Galateni 5:16-26; Romani 6-7). Regenerarea este doar începutul. Ea nu este doar începutul, ci ea este începutul. De altfel, este cel mai important început de care ai putea avea parte vreodată.

ERAM MORȚI

Aș vrea să îți îndrept acum atenția către unele elemente foarte importante legate de începutul vieții creștine. Trebuie să fim conștienți de la ce anume am fost regenerați. La începutul celui de-al doilea capitol al Epistolei sale către Efeseni, Pavel scria: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia” (v. 1-2a).

Noi toți avem anumite valori. Toți avem o perspectivă, o gândire cu privire la lumea aceasta și anumite păreri despre noi înșine. Toți avem preferințe. Toți încercăm să trăim conform unui anume standard. Cum îți trăiești tu viața? Care este standardul tău? De unde ți l-ai căpătat? Și poate, cel mai important, *de ce* este acesta standardul tău?

Apostolul afirmă aici: „Înainte să vă nașteți din nou, erați morți”. Evident că el nu vorbește aici despre moartea biologică. Această epistolă, acest mesaj, nu este trimis la o morgă. El este trimis unor oameni care, biologic, trăiesc. Pavel spune că efesenii, ca și noi, fuseseră morți spiritual. Fuseseră ca niște zombie spirituali, niște morți care umblau. Fuseseră vii din punct de vedere biologic, trupesc, dar morți spiritual.

Cum umblam noi? Pavel spune că noi umblam după felul acestei lumi. Dacă alergi într-un maraton alături de 500 de alți competitori, și te hotărăști să ieși de pe cursă, ca să o iei pe calea asta, nu vei primi niciodată premiul, indiferent cât de repede ai alerga, pentru că n-ai rămas în limitele cursei. Există un traiect clar pe care alergătorii trebuie să-l urmeze. Pavel spune că, înainte ca să fi fost regenerat, ai trăit viața ta conform unui curs care a fost stabilit pentru tine de către această lume.

Noi, oamenii, avem tendința de a ne comporta ca niște sclavi în alipirea noastră față de sistemele de valori

ale prietenilor noștri, mai ales în anii tinereții. Adolescenții au această înclinație de a-și însuși valorile colegilor lor. Refrenul lor constant este: „toți ceilalți fac asta”. Ei nici măcar nu pot să doarmă noaptea dacă nu sunt la curent cu ultimele mofturi și mode. Evident, la finalul anilor adolescenței, ieșim dintr-o astfel de gândire, nu-i așa? Știi foarte bine asta. Avem tendința să rămânem conștienți cu privire la faptul că există unele marcaje ale graniței felului de viațuire în această lume. Alipirea ca un sclav de un curs al vieții care este stabilit pentru om de către această lume este un semn că persoana care se comportă în acest fel este neregenerată, așa cum spune Pavel.

Pavel spune că noi nu doar că am trăit în felul acesta, ci și că am trăit „după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (v. 2b-3).

Aceasta este una dintre cele mai clare și mai detaliate descrieri din întreaga Scriptură a stării mortale, muribunde, a unei persoane neregenerate. Cel neregenerat se află sub influența vrăjmașului și caută împlinirea poftelor firii pământești, a dorințelor trupului și minții sale. Aceasta nu este pur și simplu o descriere care să se potrivească stilului de viață al criminalilor împietriți sau al hedoniștilor convinși. Aceasta este calea

pe care orice om trăiește, fără excepție. Întreaga lume trăiește în mod natural și firesc pe această cale decăzută.

DAR DUMNEZEU...

Toată această descriere se concentrează pe comportamentul de dinaintea nașterii din nou. Abia atunci când ajungem la următorul verset din Efeseni 2 vedem și cum stau lucrurile cu regenerarea. Există acolo un cuvânt care mă zguduie, căci el surprinde măreția întregului mesaj al răscumpărării: *dar*. Pavel scrie: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață (înviat, lit.) împreună cu Hristos” (v. 4-5).

Pavel folosește un cuvânt mai degrabă obscur aici pentru a se referi la nașterea din nou: *înviere*. Biblic vorbind, a învia ceva nu înseamnă să-l faci să se deplaseze sau să se deruleze mai repede. Nu, ci înseamnă să faci acel lucru să fie viu din mort cum era. În crezul apostolic, noi spunem că, atunci când Isus se va întoarce, El va judeca „viii și morții”. Crezul nu spune că El îi va judeca pe cei vii și pe cei prezenți. Contrastul este prezentat între cei ce sunt vii și cei ce sunt morți, și acesta este contrastul pe care apostolul îl ilustrează și aici, în Efeseni. Odată eram morți spiritual, dar Dumnezeu ne-a înviat. El ne-a făcut să fim vii. El ne-a scos din starea de

moarte. Procesul prin care El a făcut acest lucru se numește *regenerare*. Acesta este începutul vieții noi.

Mai mult, regenerarea este ceva împlinit de Dumnezeu și doar de El. Un om mort nu poate să se scoale singur din starea lui. Singura putere asupra morții existentă în univers este puterea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu poate să creeze ceva din nimic și să dea viață din moarte. Un om mort nu poate face nimic altceva decât să rămână în acea stare de moarte. De aceea, învierea noastră, acel prim pas care ne-a adus la o viață complet nouă și ne-a făcut să fim făpturi noi, a fost împlinit de un act al lui Dumnezeu celui atotputernic.

Există câteva cuvinte care nu fac parte din jargonul creștin de zi cu zi, dar care sunt foarte importante pentru a înțelege felul în care Dumnezeu a acționat în regenerare. Cuvintele acestea sunt *monergism* și *sinergism*. Aș vrea să îți explic aceste cuvinte pentru a te ajuta să vezi ce semnifică ele. Prefixul *mon* înseamnă „unul”, sau „care este unic, singular”. Un *erg* este o unitate care definește munca sau lucrarea. Cuvântul *energie* provine din această rădăcină. Așadar, dacă punem toate aceste elemente laolaltă, *monergism* are sensul literal de „lucrare a unuia singur”. O lucrare monergistă este una în care o singură parte sau persoană săvârșește un act. Prefixul *sin* are sensul de „cu”, sau „împreună cu”. Așadar, o lucrare *sinergistă* este una în cadrul căreia două sau mai multe

persoane lucrează alături pentru a săvârși un act. O lucrare sinergistă este una care implică cooperarea.

Cum se aplică acest lucru la teologie și la discuția noastră legată de regenerare? Nașterea din nou, cea spirituală, este o lucrare monergistă, nu una sinergistă. Nașterea din nou este împlinită doar de Dumnezeu. Așa cum am menționat mai sus, un om mort nu poate să coopereze la învierea lui. Isus nu s-a dus la mormântul lui Lazăr și n-a spus, „Lazăre, am nevoie să Mă ajuți să depășesc implicațiile groaznice ale decesului tău recent”. Nu în felul acesta i-a vorbit El lui Lazăr. Lazăr era complet neajutorat și fără speranță, pentru că era mort. Aducerea unei persoane de la moarte spirituală la viață spirituală este un lucru pe care doar Dumnezeu îl poate face.

După ce Dumnezeu ne aduce la viață, abia după aceea putem să devenim și trebuie să devenim implicați și noi. Trebuie să credem, să ne pocăim și să umblăm după lucrurile lui Dumnezeu. Totuși, înainte ca Dumnezeu să ne învieze, suntem incapabili să facem oricare dintre aceste lucruri. Este nevoie ca Dumnezeu să ia inițiativa pentru a schimba înclinația inimilor noastre, înviind sufletele noastre așa încât să putem răspunde, primindu-L pe Hristos prin a alerga la El, cu pocăință.

Esența ideii mele este că inițiativa este a lui Dumnezeu. Mântuirea este a Domnului. Dacă ai devenit creștin de curând, și încerci să înțelegi ce s-a întâmplat cu

tine, cred că este deosebit de important să înțelegi acest element de început din dezvoltarea ta creștină, așa încât să poți să ai o apreciere adecvată a harului lui Dumnezeu manifestat încă de la începutul umblării tale cu El.

DUMNEZEU ÎMPLINEȘTE REGENERAREA

În urmă cu ceva timp, mi s-a cerut să predic unui grup de bărbați din Jackson, Mississippi. Pe măsură ce ziua când trebuia să merg acolo s-a apropiat, sponsorii evenimentului m-au informat despre faptul că ceea ce voiau de la mine nu era un discurs normal, educațional, ci un mesaj evanghelistic. Mesajul trebuia să fie urmat de o chemare la dedicare. Dacă a existat vreodată un predicator care să fie cuprins de o groază răvășitoare, atunci eu am fost acela în momentul când am primit această veste. Am o mare admirație pentru cei pe care Dumnezeu îi folosește ca evangheliști, dar eu sunt învățator, nu evanghelist.

Imediat i-am sunat și le-am spus că nimeriseră la cine nu trebuia. Le-am spus că Dumnezeu binecuvântează învățătura mea, dar oridecâteori încerc să predic evanghelistic, nimeni nu răspunde. Este ca și cum Dumnezeu vine la mine și îmi șoptește constant: „Nu acesta este darul tău”. Totuși, sponsorii n-au dorit să accepte răspunsul meu.

Așadar, am predicat la acel eveniment, și am făcut în final o chemare la dedicare. N-am avut parte de un

răspuns cu miile, dar, spre surprinderea mea, unii bărbați și-au dedicat viețile lui Hristos pentru prima dată. Mai târziu, am stat la masă cu cei ce organizaseră acel eveniment și le-am spus: „Conștientizați voi ce s-a întâmplat aici? În timp ce noi eram implicați într-o adunare omenească, și în timp ce eu vorbeam și citeam din Scriptură, Creatorul universului s-a pogorât în acea încăpere și, în mod secret, indivizibil, misterios și supranatural, a schimbat sufletele ființelor omenești aflate acolo”. Le-am spus acelor oameni: „Acest lucru s-a întâmplat, și Dumnezeu este Autorul lui”.

În acea seară, bărbații care au răspuns la Evanghelie, în măsura în care au avut într-adevăr credința pe care au pretins-o, au fost schimbați în profunzimea sufletelor lor. Ei și-au îndreptat cursul vieții din direcția acestei lumi către o nouă direcție, către viața creștină. Pentru cei care au fost regenerați spiritual de către Duhul Sfânt în acea seară, întâlnirea la care ei au participat a fost un nou început. Așa este situația tuturor celor care experimentează nașterea din nou – ea este startul în viața creștină.

Capitolul 4

REGENERAREA ESTE O LUCRARE SUVERANĂ A LUI DUMNEZEU

Iată o formulă teologică ce ar putea să ți se pară ciudată: „regenerarea precedă credința”. Am văzut deja că regenerarea, sau nașterea din nou spirituală, este începutul vieții creștine. Dacă regenerarea este primul pas, atunci este evident că ea trebuie să se situeze înaintea celui de-al doilea pas. Oamenii morți spiritual nu pot manifesta dintr-o dată credință, determinându-L astfel pe Dumnezeu să-i regenereze. Dimpotrivă, credința este roada regenerării pe care Dumnezeu o face în inimile noastre: „măcar că eram morți în greșelile noastre, [Dumnezeu] ne-a adus la viață împreună cu Hristos” (Efeseni 2:5).

Noi suntem născuți din nou – regenerați – după care venim la credință, suntem justificați, și apoi începem să parcurgem acel proces de sfințire care durează o viață întreagă (Romani 8:30). Toate aceste evenimente cuprind întregul complex al vieții creștine. Cu toate acestea, punctul de plecare, primul act din acest

lanț, ține cu totul de Dumnezeu – este o lucrare monergică, așa cum am văzut în capitolul anterior.

Pe scurt, regenerarea este o lucrare suverană a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își folosește puterea și autoritatea asupra ta, la vremea și în modalitatea Lui, producând regenerarea în inima ta. Vreau să accentuez acest lucru, întrucât mulți oameni înțeleg regenerarea ca fiind un simplu act al convingerii morale, prin care Dumnezeu ne îndeamnă sau ne atrage la schimbare, așa încât noi să ne îndreptăm în direcția Lui. Mergând pe urmele gândirii lui Augustin și a altor giganți ai credinței creștine, eu vreau să spun că regenerarea nu înseamnă că Dumnezeu stă în afara noastră și încearcă să ne convingă să venim la El, ci El vine în interiorul nostru. Dumnezeu invadează sufletul, pentru că trebuie să aibă loc o schimbare de substanță în inimă, înainte ca noi să putem veni la Hristos. Pentru ca noi să dorim lucrurile lui Dumnezeu, trebuie să fim mai întâi înviați, și a fi înviați implică o lucrare, un act suveran din partea lui Dumnezeu.

UN EVREU DINTRE EVREI

În Faptele Apostolilor 9 avem parte de cea mai faimoasă relatare a unei convertiri din istoria bisericii. Este vorba de convertirea lui Saul, acel om care a devenit ulterior apostolul Pavel. Noul Testament ne învață că n-au existat mulți oameni înțelepți și deosebiți care

să fie chemați de Dumnezeu pentru a pune temelia bisericii creștine (1 Corinteni 1:26-27). Dimpotrivă, biserica primară a fost alcătuită în primul rând din cei ce erau săraci, exploatați și care nu aveau decât mijloace limitate de existență și exprimare. Aceasta a fost parte din planul lui Dumnezeu ca, în general, să nu-i aleagă pe cei bogați, puternici și faimoși pentru înființarea bisericii Sale. Dar Scripturile nu spun că „nimeni”, ci spun că „nu mulți” au fost cei care au fost luați din poziții de conducere și din niveluri înalte ale societății. Una dintre persoanele care proveneau dintr-un astfel de context era Saul din Tars.

Saul provenea dintr-o familie de comercianți și primise o educație extraordinară. Anumiți experți biblici au afirmat că, dacă Pavel n-ar fi fost niciodată confruntat de către Hristos pe drumul către Damasc și convertit într-un mod radical, dacă Dumnezeu l-ar fi lăsat să meargă pe cursul vieții lui, lumea modernă probabil că tot ar fi aflat de el, pentru că era unul dintre cei mai educați evrei din primul secol. El fusese elevul strălucit al lui Gamaliel, învățătorul de căpătâi din Ierusalim. Până la vremea când ajunsese la vârsta de 21 de ani, Saul era atât de învățat încât putea să rivalizeze cu un deținător a două doctorate din zilele noastre. Ca tânăr bărbat, el se ridicase în viață în modalitatea unui meteorit, ajungând rapid într-o poziție de autoritate politică, teologică și eclezială în poporul Israel.

Dar în discuție nu este doar faptul că Saul era învățat și un tânăr împlinit, ci el era și plin de pasiune. Saul era un zelos. El s-a descris pe sine ca având o „râvnă nespuns de mare pentru datinile strămoșești” (Galateni 1:14b) și ca „evreu din evrei” (Filipeni 3:5). Nu suntem foarte siguri ce voia el să spună prin acestea, dar știm că s-a descris folosind termeni superlativi în limba evreiască, la fel cum noi folosim astăzi termeni precum „Regele regilor” sau „Domnul domnilor”. Cu alte cuvinte, Saul se afla într-o clasă specială. El atinsese cel mai înalt nivel posibil în elita evreiască.

Saul era în același timp un fariseu (Filipeni 3:5), un membru al partidei conservatoare de lideri evreiești, care erau dedicați celei mai stricte respectări a Legii mozaice. O tradiție din vremea bisericii primare sugerează că în rândul fariseilor exista un grup restrâns al celor care credeau că, dacă vreunul dintre ei ar fi păzit într-un mod perfect toate poruncile Legii, și se dedica lui Dumnezeu doar pentru o zi, acel act avea virtutea de a-L convinge pe Dumnezeu să-L trimită pe Mesia.

Așadar, exista o mână de zeloși printre farisei, care practicau tot felul de acte de ascetism și lepădare de sine. Ei erau devotați în studiile lor și scrupuloși cu privire la fiecare detaliu al Legii, în încercarea lor de a o păzi într-un mod perfect vreme de măcar 24 de ore. Unii susțin că Pavel însuși era unul dintre acești zeloși farisei.

Pe Saul îl întâlnim pentru prima dată în momentul în care păzea hainele celor care îl omorau cu pietre pe Ștefan (Faptele Apostolilor 7:58). În Faptele Apostolilor 8 și 9, îl vedem îndreptându-se cu patimă, într-o formă militantă, împotriva proaspetei biserici, pe care el o consideră drept o serioasă abatere de la iudaismul sănătos. El vede mișcarea creștină nu ca pe o împlinire a Scripturilor din Vechiul Testament, ci ca pe o subminare a oricărui lucru care era prețuit de către el. Așadar, Saul lucrează alături de autoritățile religioase evreiești pentru a aduce acuzații împotriva creștinilor. El este plin de împotrivire față de Isus și față de orice lucru afirmat de Isus.

HRISTOS ÎL CONFRUNTĂ PE SAUL

Totuși, lucrurile se schimbă complet în Faptele Apostolilor 9, care începe cu următoarele cuvinte: „Dar Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim” (v. 1-2). Orice respirație lui Saul aducea un fel de amenințare diabolică împotriva vieților credincioșilor, și nu doar a celor din Ierusalim. El a cerut scrisori de susținere oficială din partea marelui preot, așa încât să îi poată vâna pe creștinii din Damasc în investigațiile, acuzațiile și persecuția lui la adresa lor. El dorea să meargă până în Damasc pentru

a descoperi orice iudeu care să fi fost infectat de această „erezie” creștină. El se aseamăna în felul acesta unui ofițer de poliție care a mers înaintea unui judecător pentru a obține un ordin de percheziție. Saul voia să îi vâneze pe creștini, bărbați și femei, și să-i aducă în lanțuri la Ierusalim.

Cu toate acestea, Saul nu și-a îndeplinit niciodată misiunea pentru care plecase în Damasc: „Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș”. Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să fac?” „Scoală-te” , i-a zis Domnul, „intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci” (v. 3-6).

Dacă există vreo dovadă mai concludentă în Scriptură cu privire la faptul că regenerarea este un act suveran, iată acea dovadă. Saul n-a făcut nimic ca să merite această minunată intervenție în viața lui. Nu exista niciun merit în lucrarea sau viața lui care să-L convingă pe Dumnezeu să-l viziteze cu harul Lui. Fără îndoială, mai degrabă existau lucruri de care Saul să fi putut fi acuzat. Totuși, Isus a venit la Saul, iar Saul a fost convertit în mod suveran și eficace chiar în acel moment.

Mai târziu, scriind în calitate de apostolul Pavel, el și-a amintit de faptul că Isus i-a spus și următoarele cuvinte: „Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș” (Faptele Apostolilor 26:14). Aceasta este o ilustrație ciudată. În lumea antică, atunci când se foloseau boi la trasul carelor, aceștia deveneau uneori încăpățânați, asemenea măgarilor, și vizitiul trebuia să îi lovească cu biciul pe spate, pentru a-i determina să se miște. Uneori, când boii preferau mai degrabă să rămână încăpățânați în locul în care se găseau, și când nu le plăcea atingerea biciului, zvârleau cu picioarele din spate, lovind în căruță. Pentru a evita orice pericol, oamenii au început să pună între căruță și boi unele obiecte tăioase. Astfel, când boii încercau să lovească, acele obiecte tăioase îi înțepau și se loveau, determinându-i astfel să nu mai zvârle. Cu toate acestea, unii boi erau atât de încăpățânați, încât aveau chiar să lovească în astfel de opreliști. Durerea survenită în urma unor astfel de lovituri îi făcea adesea să devină mai mânioși, și să lovească și mai tare. Cu cât loveau mai tare, cu atât mai tare îi dureau, și cu atât deveneau mai nervoși. Acea vită care prelungea la nesfârșit acest șir de lovituri și dureri, ajungea în final să se umple de sânge.

În fapt, ceea ce Domnul Isus i-a spus ar putea fi redat în felul următor: „Saul, te porți ca o vită neînțeleaptă. De ce Mă persecuți? Nu poți câștiga. Te porți ca o vită care lovește în opreliștile ascuțite ale căruței”.

Atunci când Saul s-a întâlnit cu Isus, a căzut la pământ, și, stând acolo și ascultându-L pe Domnul, a privit în sus către acea lumină strălucitoare, și a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” El nu știa cine fusese Cel care îl oprise din drumul lui, dar știa că trebuia să fie Domnul, căci nimeni altcineva nu putea să lumineze deșertul în mijlocul zilei cu o lumină orbitoare de slavă. Nimeni altul nu putea să îl pună la pământ și să îi vorbească. Nimeni altcineva nu putea să-i vorbească cu o voce din cer, în propria limbă. Trebuia să fie Domnul care îi vorbea. Isus a răspuns: „Eu sunt Isus, Cel pe care tu Îl prigonești. Dar ridică-te și intră în cetate, și ți se va spune ce să faci”.

TE-A CONFRUNTAT DUMNEZEU?

Poate că n-ai văzut niciodată o lumină strălucitoare pe drumul către Damasc. Poate că n-ai fost lovit niciodată de întâlnirea cu Dumnezeu așa încât să cazi la pământ. Sunt sigur că n-ai auzit niciodată o voce din cer care să-ți vorbească. În cazul lui Saul, acelea au fost pur și simplu niște manifestări exterioare ale lucrării interioare și tainice a nașterii din nou. Totuși, aceeași putere și autoritate suverană care s-au manifestat pe drumul către Damasc în acea zi au fost la lucru și în sufletul tău, dacă ești cu adevărat născut din nou.

Regenerarea este o lucrare a puterii nelimitate a lui Dumnezeu, putere căreia nimeni nu poate să i împotrivescă sau să îi reziste. Dacă Dumnezeu aduce înapoi

o persoană dintre cei morți, acea persoană înviază cu adevărat. Nu există niciun fel de posibilitate de împotrivire atunci când această putere este pusă la lucru. Dumnezeu l-a confruntat în mod suveran pe Saul și l-a schimbat și răscumpărat în același fel suveran. A făcut El același lucru pentru tine?

Capitolul 5

REGENERAREA ESTE IMEDIATĂ

Când eram copil și mă jucam pe afară, mama avea să mă cheme înăuntru, strigându-mă: „R. C., vino la masă”. Avea să mă strige de câteva ori, dar apoi, dacă eu întârziyam prea mult sau îi puneam răbdarea la încercare, avea să mă strige cam așa: „Tinere, vino în casă *imediat*”, subliniind fiecare silabă din ultimul cuvânt. Când auzeam asta, știam că trebuie să intru în casă fără amânare.

În teologie, noi spunem că regenerarea este imediată. Prin a spune acest lucru, noi comunicăm faptul că regenerarea este instantanee, ea petrecându-se imediat. Totuși, în acest caz, sensul cuvântului imediat trece dincolo de timp. A spune că regenerarea este imediată înseamnă în același timp că ea se petrece fără mijloace, fără vreun mediu care să intervină.

REGENERAREA ESTE INSTANTANEE

Am subliniat mai devreme faptul că eu am experimentat o convertire neașteptată și instantanee. Totuși, alții au avut parte de convertiri foarte graduale; acești

oameni ar putea chiar să nu știe anul în care au devenit creștini. Ei spun ceva de genul: „Nu știu când s-a petrecut acest lucru. A fost un lucru gradual, care a avut loc de-a lungul mai multor ani”. Cum aș putea susține atunci că regenerarea este instantanee? Cheia se găsește în felul în care folosim termenul *experiența convertirii*. Eu mă refer la lucrurile de care *noi* suntem conștienți. Eu pot să spun că felul în care am conștientizat faptul că am devenit creștin a fost unul instantaneu, abrupt, dintr-o dată. În același timp, o altă persoană ar putea spune, „Eu am devenit conștient în mod gradual”. Așadar, putem face distincție între felul în care devenim conștienți de ceea ce Dumnezeu a făcut în noi și actul respectiv.

În anii 1980, a existat un film intitulat *Crocodile Dundee*, care descria aventurile unui om sosit din deșertul australian în orașul New York. Când a ajuns în New York, el a fost întâlnit de un reporter care l-a întrebat: „Ce vârstă ai?” El a răspuns, „nu știu”. Reporterul a continuat să-l întrebe: „Nu știi? Cum adică nu știi?” El a replicat: „Ei bine, l-am întrebat pe șeful de trib, care mă cunoaște de când m-am născut. Acel șef a spus „te-ai născut vara”“. Așadar, *Crocodile Dundee* nu știa precis când se născuse, dar înseamnă asta că el nu avea o zi de naștere? Nu, evident că nu. A existat o vreme când s-a născut, ca și o vreme când nu era încă născut, iar schimbarea de la o stare la alta s-a petrecut instantaneu, sau

cel puțin aproape instantaneu. El nu știa *când* s-au petrecut aceste lucruri. În același fel, există mulțimi de oameni care nu știu *când* anume au fost născuți din nou.

Așadar, un om poate să fie inconștient de momentul sau felul în care a devenit născut din nou, dar nu este atât de important să știi *când* sau cum ai devenit creștin. Singurul lucru care contează este dacă *ești* cu adevărat născut din nou. Aceasta este o situație de genul da sau nu. Ești fie mort spiritual, fie viu față de lucrurile lui Dumnezeu. Ești fie regenerat, fie neregenerat. Nu există o stare intermediară. Este asemenea sarcinii – nimeni nu poate fi *aproape* însărcinată. În mod similar, nimeni nu este aproape regenerat. Ești fie regenerat, fie nu.

REGENERAREA NU SURVINE PRIN FOLOSIREA MIJLOACELOR

Așadar, regenerarea este instantanee. Totuși, când spun că regenerarea este imediată, vreau să spun mai mult decât atât. Eu spun că atunci când Dumnezeu îl aduce pe un om la viață spirituală, El nu folosește alte mijloace în afară de Persoana Lui pentru a face acest lucru. Atunci când un doctor te tratează de o boală prin a-ți da o rețetă, medicamentul este mijlocul de care el se folosește pentru a aduce însănătoșirea ta. Dar vindecarea pentru boala spirituală, adică regenerarea, nu este administrată în doze. Marele Doctor vindecă imediat.

Evanghelia după Marcu include o relatare uimitoare unei vindecări făcută de Domnul Isus. Acesta nu este un exemplu de vindecare imediată, ci de vindecare ce folosește mijloace. Iată ce citim în relatarea respectivă: „Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb și L-au rugat să Se atingă de el” (8:22). Este clar că acest orb avea prieteni care se îngrijeau de el și, întrucât ei auzișeră de minunile făcute de Domnul Isus, s-au hotărât să-l ducă pe prietenul lor la El. Ei doreau să vadă cum orbul beneficia de puterea supranaturală a Domnului Isus.

Isus a făcut atunci un lucru ciudat: „Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat” (v. 23a). Imaginați-vă această scenă. În mod obișnuit, oamenii veneau la Isus și spuneau, „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine”, și când Isus auzea acest strigăt, El avea să răspundă în general în felul următor: „Voi face asta. Mergi în pace”. Cu alte cuvinte, Isus pur și simplu vindeca acea persoană imediat. Totuși, în acest caz, Isus l-a scos pe acel orb din mulțime, așa încât vindecarea lui să nu fie un spectacol public. Mai mult, Isus l-a luat de mână. N-a fost existat vreo circumstanță în care harul să fie mai blând decât în cazul acesta – Dumnezeuul întrupat să-l ia de mână pe acel orb și să-l conducă într-un spațiu privat, unde să fie vindecat. Ce preocupare deosebită a avut Isus pentru demnitatea omului! Mă întreb de câte ori fusese condus acel om de către prietenii lui. El trebuia să-și pună încrederea în alții ca să fie călăuzit. Gândește-te la cât de

neajutorat era el în astfel de situații. Totuși, acum el era condus de către Isus Hristos. El nu avusese niciodată în viața lui o călăuză mai de încredere ca acum.

Marcu adaugă apoi: „Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, apoi i-a pus scuipat pe ochi, și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?”” (v. 23). Tocmai ce am arătat că Isus l-a luat de mână pe acest om și l-a dus departe de mulțime, pentru a proteja demnitatea acestui orb. Totuși, imediat ce l-a îndepărtat din mulțime, El a scuipat în ochii lui. În cultura noastră, un astfel de gest ar fi interpretat ca o insultă, gândită să umilească acel om. Dar este evident că nu aceasta a fost intenția lui Isus. Când El a scuipat în ochii orbului și l-a luat de mână, El a comunicat cu acel om prin intermediul atingerii.

Această relatare este asemănătoare uneia din Ioan 9, care vorbește de asemenea despre Isus cum vindecă un orb folosindu-și saliva. Totuși, în acea situație, El n-a scuipat în ochii omului, ci mai degrabă a amestecat saliva cu țărâna, pentru a forma un fel de noroi, apoi a pus acel noroi peste ochi aceluia om, pentru a-l vindeca.

Ce anume s-a petrecut în aceste situații? Folosea cumva Isus niște remedii naturiste pentru vindecarea orbirii, pe care le învățase de la mama Lui, în Nazaret? Nu, nu exista nicio putere terapeutică specială în salivă sau în noroiul acela. N-am nicio idee de ce Isus a folosit aceste metode, dar având în vedere numeroasele vindecări pe care Isus le-a făcut fără astfel de mijloace, știu

că El nu a folosit saliva sau noroiul pentru a le da acestor oameni vederea. Puterea de a da vederea nu stătea în salivă sau în noroi. Cu alte cuvinte, puterea nu a stat în acele mijloace, chiar dacă Isus le-a folosit în ambele situații. Eficacitatea a stat în puterea lui Dumnezeu, care nu ține de mijloace.

Lucrurile care s-au petrecut au fost ciudate. Isus a scuipat în ochii orbului, l-a luat de mâini, și l-a întrebat: „Vezi ceva?” Omul și-a deschis ochii și a spus: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci” (Marcu 8:24).

Ceea ce s-a petrecut a fost o îmbunătățire substanțială, căci înainte de întâlnirea cu Hristos, el nu putea vedea *nimic*. Acest om fusese complet orb. Acum el putea cel puțin să vadă forme ca în ceață, vagi, aflate în mișcare. N-ar fi trebuit ca acest om să fie satisfăcut cu această stare?

Eu n-am văzut niciodată oameni care să arate asemenea copacilor, dar am văzut copaci care să aibă forma unor oameni. În locul unde am copilărit, exista un stejar mare în spatele băcăniei lui Wiegel, și în fiecare seară, după lăsarea întunericului, la lumina lunii, trebuia să merg pe calea dintre copacii din spatele magazinului ca să pot ajunge acasă, pe strada McClellan. În fiecare seară priveam în sus și vedeam silueta acestui copac masiv, care arăta ca și cum ar fi avut sute de brațe ostile care se întindeau de parcă ar fi vrut să mă cuprindă.

Obişnuiam să alerg atunci când ajungeam pe sub acest copac, pentru că arăta ca un om, un om înfricoșător și amenințător. Cu toate acestea, niciodată n-am văzut un om care să arate ca un copac.

O A DOUA ATINGERE

Ce s-a întâmplat apoi? „Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit” (Marcu 8:25). Odată cu această a doua atingere din partea lui Isus, vederea omului a fost pe deplin restaurată. Esența acestei relatări nu este aceea de a ne învăța ceva despre regenerare. Acest lucru ne arată pur și simplu o situație istorică în care puterea lui Isus de a vindeca un om ce suferă de orbire s-a manifestat într-un fel aparte. Totuși, eu cred că există anumite principii pe care le putem extrage de aici. Cred că există o analogie legitimă cu viața creștină, care poate fi extrasă din această relatare.

În primul rând, regenerarea nu este graduală. Nu este nevoie de două atingeri din partea lui Hristos pentru a schimba inima unui om dintr-una de piatră într-una de carne. Nu este nevoie de două atingeri ale degetului lui Dumnezeu pentru a aduce viață din moarte. Este suficientă una singură.

Cu toate acestea, ai observat că atunci când noi suntem născuți din nou, nu suntem vindecați instantaneu de toate păcatele? O spun din nou, nașterea din nou

este un început, dar noi încă purtăm acel trup de moarte, care luptă și lovește împotriva vieții pe care Duhul lui Dumnezeu a creat-o în interiorul nostru. Spiritual vorbind, când suntem născuți din nou, cel mai bun lucru pe care putem să tragem nădejde să-l vedem inițial, este să-i vedem pe oameni ca niște umbre, asemenea copacilor.

În vremea când erau la modă autocolantele cu sloganul „am găsit-o”, eu reacționez cu un fel de atitudine de deranj oridecâteori vedeam vreunul lipit undeva. Înțelesesem ce voia să spună acel slogan – oamenii voiau să spună că au găsit perla de mare preț, cel mai prețios lucru din acest univers. Totuși, când Noul Testament vorbește despre căutarea după Dumnezeu și Împărăția lui Dumnezeu, el se referă la creștini. A-L căuta pe Dumnezeu, a umbla după El, toate aceste lucruri încep odată cu nașterea din nou. Când un geolog găsește un fir de aur, se oprește el din căutarea lui? Nu, el începe să caute cu o energie tot mai mare, și caută în aceeași zonă în care a găsit prima urmă, pentru că își imaginează că, unde există cea mai mică de urmă de aur, trebuie să mai existe și altele. În exact același fel, când experimentăm viața cea nouă, dorim mai mult din această nouă viață. Vrem să creștem. Vrem să ajungem la plinătatea maturității.

Orbul trebuie să fi fost încântat să-i vadă pe oameni chiar dacă arătau asemenea unor copaci care umblau de colo colo. Cu toate acestea, aș putea să mi-l

imaginez pe orb spunându-I Domnului: „Isuse, atâta vreme cât ești aici, n-ai vrea să mă mai atingi o singură dată, pentru că vreau să văd clar?” Așa că Isus l-a atins din nou, și totul a devenit clar. Acum el putea să-i vadă pe oameni ca fiind oameni, și copacii fiind copaci, aplecându-se doar puțin, ca urmare a suflării vântului. Acum el putea deosebi între un om și un copac, pentru că vedea clar.

CREȘTEREA ÎN HAR ESTE MEDIATĂ

Noul Testament folosesc adesea ideea de orbire ca o metaforă cu sensul de moarte spirituală. Prin analogie, regenerarea este ceva asemănător cu redarea vederii. Noi trăiam în întuneric, dar lumina a strălucit în viețile noastre, și dintr-o dată vedem dulceața lucrurilor lui Dumnezeu și ne găsim încântarea în acele lucruri care sunt ascunse înaintea ochilor altor oameni, care nu le recunosc frumusețea. Ai prieteni care pur și simplu nu pot înțelege de ce ești atât de încântat în legătură cu credința ta? Ei pur și simplu nu pot să vadă. Ei nu pot să o înțeleagă. Nu pot percepe lucrurile despre care tu vorbești. Cu toate acestea, nici măcar noi nu vedem aceste lucruri într-un mod perfect. Avem nevoie ca vederea să ne fie crescută. Când suntem născuți din nou, fără mijloace, prin puterea suverană a lui Dumnezeu, acela este doar începutul. Din momentul acela începem viața de creștere spirituală.

Ce trebuie să facem pentru a vedea mai clar? Eu nu pot să strig după Isus să vină și să îmi atingă din nou ochii, sau, ca să mă exprim mai corect, ca să atingă inima mea sau sufletul meu. Da, El este prezent prin Duhul Lui, dar creșterea prin care noi suntem chemați să ajungem la maturitate are loc prin intermediul mijloacelor pe care noi trebuie să le folosim. Altfel spus, creșterea spirituală nu este imediată, ci este mediată. Creșterea spirituală cere de la noi să folosim ceea ce denumim mijloacele harului – Biblia, rugăciunea, părtășia și implicarea în biserică.

Vrei să crești? Vrei ca vederea ta să fie tot mai clară? Atunci trebuie să fii sânguincios și disciplinat în studiul Scripturilor. Prin studiul conținutului acestei cărți, vederea și înțelegerea ta vor fi tot mai clare. Dacă vrei să crești și să te apropii tot mai mult de Dumnezeu, va trebui să comunici cu El, iar acest lucru necesită să petreci timp în rugăciune. Dacă vrei să crești mai mult în sfințire, trebuie să petreci timp alături de creștinii care sunt mai maturi, și să beneficiezi de pe urma părtășiei în compania lor. Dacă vrei să crești către maturitate creștină, trebuie să te implici în biserică ta. Calitatea de membru al bisericii nu este un lucru opțional pentru creștinii. Hristos Și-a întemeiat Biserica, și poruncește copiilor Lui să fie parte din ea, întrucât participarea la biserică – prin calitatea de membru, participarea la închinare, prin slujire și laudă – este un mijloc al harului. Ea este un mijloc

prin care viața ta nouă este hrănită, așa încât să poți crește.

NOI LUCRĂM ȘI DUMNEZEU LUCREAZĂ

Pe scurt, dacă vrei să treci peste confuzia care este încă parte din proaspăta ta viață creștină, trebuie să te străduiești. Am văzut că regenerarea este monergistă, o lucrare care ține doar de Dumnezeu. Cu toate acestea, creșterea în viața creștină este sinergistă – noi lucrăm alături de Dumnezeu. Ce ne spune Noul Testament în această privință? „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12). Aceasta este o chemare la lucrare.

Există mai multe părți ale parchetului mai larg pe care îl denumim mântuire. Ea începe cu regenerarea – care este instantanee – dar există o consecință care trebuie să aibă loc, iar la ea se ajunge prin aplicarea întregului nostru efort. Nu putem pur și simplu să mergem la culcare și să spunem: „Dumnezeu m-a dat jos în mod suveran de pe calul meu, în timp ce mă aflam pe drumul către Damasc. El a început această lucrare, El să o termine. Îl voi lăsa să facă totul”. Nu, noi suntem chemați să ne ducem la bun sfârșit mântuirea cu frică și cutremur, nu în sensul intimidării, ci în sensul sârguinței atente.

În timp ce facem aceste lucruri cu sârguință, trebuie să cunoaștem următorul adevăr: „Dumnezeu este

Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Noi suntem chemați să lucrăm așa cum lucrează Dumnezeu. În această manieră, ceea ce Dumnezeu a început în tine va fi dus la finalitate. Isus Hristos, care te-a luat de mână, te-a tras deoparte, din această lume, a scuiat în ochii tăi și ți-a dat vederea pentru a fi capabil să deosebești lucrurile prețioase care fuseseră anterior ascunse dinaintea ta, te va atinge din nou și din nou, așa încât înțelegerea de către tine a lucrurilor lui Dumnezeu să devină din ce în ce mai clară. Totuși, trebuie să lucrezi alături de Dumnezeu. Maturitatea ta creștină va atinge un nivel care este direct proporțional cu disponibilitatea ta de a lucra în această chemare deosebită.

Capitolul 6

REGENERAREA ESTE PERMANENTĂ

Atunci când Dumnezeu produce renașterea noastră spirituală, El nu lasă ca vreun lucru să stingă acea viață. Dimpotrivă, pe cei pe care El îi înviază, îi păstrează vii, așa încât să ajungă într-o zi să atingă ținta pentru care Dumnezeu i-a regenerat. Iată de ce Pavel ne spune că „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6).

În explorarea pe care am făcut-o privitoare la doctrina regenerării, sau a renașterii spirituale, am văzut până acum că regenerarea este necesară, că ea este tainică, că este doar un început, că este suverană, și că este imediată. În acest capitol, vreau să privim la un aspect al regenerării care este adesea trecut cu vederea, un aspect care constituie un element de confuzie pentru mulți creștini. Vreau să mă refer la adevărul că regenerarea este permanentă. Dacă totul ar ține de noi, am găsi orice fel de cale ca să pierdem această regenerare. Dar Dumnezeu nu permite acestui lucru să aibă loc. El ne va conduce la plinătatea răscumpărării noastre.

„CINE SPUNEȚI VOI CĂ SUNT EU?”

Persoana din Noul Testament care probabil că ilustrează cel mai bine permanența regenerării este apostolul Petru. Totuși, el nu a fost întotdeauna denumit Petru, ci era anterior Simon Bar-Iona, asta până când Isus i-a dat un nou nume. Care anume a fost circumstanța în care acest nou nume i-a fost dat?

În decursul lucrării pământești a Domnului Isus, ucenicii au petrecut foarte mult timp alături de El. Ei au fost în măsură să privească toate acțiunile Sale. L-au văzut vindecându-i pe bolnavi (Luca 8:40-48). L-au văzut potolind furtuna (Luca 7:22-25). L-au văzut umblând pe apă (Matei 14:22-32). L-au văzut transformând apa în vin (Ioan 2:1-12). L-au văzut inclusiv înviind oameni din morți (Luca 7:11-17) și I-au ascultat învățăturile (Matei 5-7). Pe scurt, au avut oportunitatea de a-L vedea pe Isus îndeaproape, cum mulțimile n-au avut privilegiul să-L vadă.

Într-o anume situație, pe când se afla în Cezarea, Isus s-a retras dinaintea mulțimilor și a petrecut ceva timp cu nucleul de prieteni și ucenici ai Lui (Matei 16:13-20). În acele momente, Isus le-a spus ceva de genul: „Cine spun oamenii că sunt? Care este ideea centrală pe care o au cu privire la Mine? Au înțeles cine sunt Eu? Este opinia publică despre lucrarea Mea în acest moment?” Unul câte unul, ucenicii au oferit răspunsuri la această întrebare: „Bine, Isuse, unii zic că ești Ilie, alții

că ești Ioan Botezătorul, alții spun că ești un profet”. Isus a răspuns: „Interesant. Totuși, voi aveți o perspectivă mai apropiată cu privire la identitatea Mea și cu privire la ce anume fac Eu. Care este opinia voastră? Cine spuneți voi că sunt Eu? Ce credeți voi?” Simon a acționat în acel moment ca un purtător de cuvânt al celor doisprezece, și a răspuns la această întrebare cu afirmația următoare: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (v. 16).

Aceasta a fost o afirmație profundă și curajoasă având în vedere faptul că a ieșit de pe buzele unui evreu. Un evreu care trăia în primul secol și care Îl văzuse Isus, privea acum la El și spunea: „Tu ești Mesia”. Cuvântul pe care noi îl folosim astăzi, *Hristos*, provine din termenul grecesc *Christos*, care traduce un alt termen, din limba ebraică, anume *mashiyach* („Mesia”). În fapt, Petru avea să spună: „Tu ești Acela după care noi, evreii, am visat, ne-am rugat și am sperat vreme de secole. Tu ești Acela care a fost promis lui Avraam, lui David și lui Ieremia. Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”.

PETRU, STÂNCA

Atunci când Domnul Isus a auzit acea afirmație din partea lui Simon, El a pronunțat o binecuvântare. A privit la ucenicul Lui și a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (v.

17). Cu alte cuvinte, „Simone, n-ai ajuns la această concluzie prin abilitatea ta intelectuală, fără vreun ajutor. Să vezi ceea ce tu ai văzut, să înțelegi ceea ce ai înțeles, necesită ajutorul divin. Dumnezeu ți-a descoperit o taină. El ți-a arătat clar ceea ce alți oameni ratează să vadă zi după zi. Ferice de tine că vezi aceste lucruri”.

Este crucial să nu uităm niciodată că nouă ni s-a dat nașterea din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm vreodată cine a făcut acest lucru pentru noi și cât de binecuvântați suntem să fi experimentat această a doua naștere, această atingere din partea mîinii lui Dumnezeu. Asemenea lui Petru, noi am primit atingerea vindecătoare din partea lui Dumnezeu, așa încât putem vedea ceea ce alții nu pot vedea.

Apoi Domnul Isus s-a îndreptat către ucenicul Lui și a spus: „Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (v. 18a). Există o intensă dezbatere legată de ceea ce Domnul Isus voia să spună prin acea afirmație. Unii cred că Isus a spus că urma să Își zidească Biserica pe Petru, ca persoană, motiv pentru care acest ucenic în mod particular avea să aibă primul în Biserica Romano-Catolică. Alții privesc la această afirmație ca la un indiciu că Isus avea să-și zidească Biserica pe această mărturisire a credinței, așa încât oricine mărturisește că Isus este Hristos, este cuprins în Biserica Lui. Cu alte cuvinte, o persoană trebuie să-și deschidă gura și să spună: „Tu ești Hristosul”. Este ca și

cum Isus ar fi spus: „Tu ești stânca, Petru, cel care a făcut primul această mărturisire, și de aici încolo voi zidi Biserica pe baza acestei mărturisiri. Din acest moment înainte, Îmi voi zidi Biserica”.

CERNUT PRECUM GRÂUL

Evident, așa cum vedem mai târziu în relatarea Evangheliei, Petru nu s-a comportat întotdeauna ca o stâncă. Este de mirare că Isus n-a spus: „Ești ca o bucată de pâine care se frânge în bucăți”, sau „ești ca o bucată de prăjitură”, sau „ești ca o beza”. Da, Petru a avut momente când a stat ferm pe picioarele lui, dar a existat și un moment al testării, când a eșuat lamentabil.

Conform relatării făcute de evanghelistul Luca nopții în care Isus a fost trădat, în momentul în care se bucura de celebrarea ultimei mese de Paști, care a reprezentat și prima celebrare a Cinei Domnului, Domnul Isus a spus: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Luca 22:28-30). Cu alte cuvinte, Isus le-a spus prietenilor Lui: „voi ați fost loiali față de Mine, și Eu voi fi loial față de voi. Mă voi asigura ca să ocupați locurile pe scaunele de judecată”.

Dar apoi Isus s-a întors către Petru și i-a spus: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (v. 31-32). La ce se referea Domnul Isus aici? „Simone, tu crezi că ești o stâncă. Cu toate acestea, Satana te vrea. El vrea să te cearnă. El vrea să te transforme într-un lut în mâinile lui. Vrea să se joace cu tine. Vrea să se folosească de tine ca de un vehicul ca să țintească spre Mine. Tocmai ce am spus tuturor aici că ați fost loiali și credincioși față de mine, dar tu, Simone, mă vei trăda”. Totuși, alături de această veste de loc îmbucurătoare, Isus i-a oferit lui Petru următoarea asigurare minunată: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta”.

Cum a răspuns Petru acestui avertisment uluitor? El a spus: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte” (v. 33). Când am devenit creștin, un grup de bărbați de la facultate se aduna în fiecare miercuri seara pentru studiu biblic și pentru a cânta cântări cu ajutorul unui pian. Am învățat în acele seri multe imnuri creștine, și unul dintre acele imnuri era intitulat „Unde mă conduce El”. Îmi pot aminti cum cântam acele versuri cu entuziasmul unui proaspăt convertit: „Voi merge încotro mă va conduce, voi merge cu El, cu El, pe toată calea”. Când aud acea cântare acum, mă simt vinovat, pentru că vreau să fiu atent înainte de a

spune că voi face orice și voi merge în orice loc. În exuberanța noastră tinerească, noi ne lăudăm cu tot felul de lucruri legate de dedicarea noastră și de loialitatea noastră, lucruri pe care doar timpul le poate dovedi cât de adevărate sunt. Trist este că, pe măsură ce trec anii pelerinajului nostru pământesc, învățăm cât de predispuși suntem noi la eșec.

Petru s-a comportat așa cum și eu m-am comportat în exuberanța mea tinerească. El a spus ceva de genul „Isuse, Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu. Oriunde mă vei conduce, eu vom voi merge. Voi merge în închisoare, dacă Tu vei dori asta. Te voi urma până la moarte”. Și totuși, el încă nu învățase cât de vulnerabil era.

LEPĂDAREA ȘI TRĂDAREA

Petru a pretins cu mult curaj că va fi loial în odaia de sus, în seara de joi, înainte de Vinerea Mare. Dar unde se afla Petru un pic mai târziu? Imediat ce soldații au venit să-L aresteze pe Isus, Petru a fugit. El s-a strecurat în afara casei marelui preot, în timp ce oficialii evrei erau în interior judecându-L pe Isus, iar Petru încerca să afle ce se întâmpla și să vadă care va fi soarta Stăpânului lui. Apoi și-a făcut apariția o femeie, nu un soldat, nu căpitanul gărzii, și l-a interogat pe Petru: „Și tu erai cu Isus Galileeanul!” (Matei 26:69), dar Petru a negat. Mai târziu, o altă femeie a venit și a spus: „Și acesta era cu Isus din Nazaret” (v. 71), dar Petru a negat

din nou, cu jurământ. În final, unii dintre cei ce stăteau prezenți acolo, au spus: „Nu mai încape îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol” (v. 73). A răspuns oare Petru cu un categoric „nu”? Nu chiar. Biblia spune că el s-a lepădat cu blesteme. El a început să blesteme ca un marinar, accentuând faptul că nu-L cunoștea pe Isus, și totul pentru că era îngrozit de aceste femei și de cei ce erau prezenți acolo. Ce se întâmplase? „Stânca” era în acele clipe cernută asemenea grâului. Momentul testării venise, iar Petru a eșuat.

Mai devreme în acea seară, la Cina Domnului, Isus spusese: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde” (Matei 26:21). Ucenicii aflați în jurul mesei, privind cu multă curiozitate la Isus, au spus unul după altul: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (v. 22). Apoi a venit trezorerul. Iuda a spus, „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?” Isus îi replică: „Da, tu ești” (v. 25). Ioan adaugă faptul că Domnul Isus a mai spus și: „Ce ai să faci, fă repede”, iar Iuda a dispărut apoi în noapte (Ioan 13:27, 30).

Astfel, Isus i-a permis lui Iuda să-și pună în aplicare planul de trădare. Scripturile spun că Iuda deja agrease să-L predea pe Isus în mâinile vrăjmașilor Lui, în schimbul a 30 de arginți (Matei 26:14-16; Marcu 14:10-11; Luca 22:3-6). După ce a avut loc acest schimb, Iuda s-a dus și s-a spânzurat. El a murit complet lipsit de har, mizerabil, chiar fără cei 30 de arginți câștigați,

și cu reputația care a făcut ca numele lui să devină un simbol al trădării în toată istoria omenirii.

Care a fost diferența dintre acești doi oameni? Răspunsul îl găsim în rugăciunea de Mare Preot a lui Isus: „Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura” (Ioan 17:12). Exprimat în termeni simpli, Iuda n-a fost niciodată regenerat, dar Petru a fost un fiu regenerat al lui Dumnezeu, motiv pentru care puterea lui Dumnezeu l-a păzit. Regenerarea lui Petru a fost permanentă. Chiar dacă Petru avut parte de o cădere dramatică, ca într-o prăpastie, căderea lui n-a fost nici totală, și nici finală.

Petru a fost păstrat de Acela care l-a înviat la început. Duhul Sfânt nu doar că este agentul cauzal al regenerării, ci, conform Scripturilor, El este „arvuna moștenirii noastre” (Efeseni 1:14). Noi vorbim uneori de banii care sunt dați drept arvună, sau garanție, lucru care echivalează unei plăți în avans. Într-o tranzacție pe piața imobiliară, cumpărătorul aduce o parte din valoarea tranzacției ca garanție, arătând în felul acesta că este un cumpărător serios, care intenționează să finalizeze tranzacția. În mod asemănător, când Dumnezeu regenerează pe cineva prin Duhul Sfânt, El îi dă acelei persoane Duhul Sfânt asemenea unui avans care este plătit. Acel Duh Sfânt rămâne permanent în persoana respectivă.

Prezența Duhului este o arvună a faptului că Dumnezeu va da acelei persoane tot ce este necesar alături de regenerare. Chiar dacă ființele omenești pot eșua să încheie tranzacțiile lor din când în când, în ciuda arvunei plătite, Dumnezeu întotdeauna face ceea ce El promite. El finalizează contractul. Dumnezeu încheie tranzacția. El nu eșuează niciodată. El nu ratează niciodată plata. Când Dumnezeu Duhul Sfânt te înviază, poți fi sigur de faptul că mântuirea ta este permanentă.

CELEBREAZĂ NAȘTEREA DIN NOU

Așadar, noi ne bucurăm de ceea ce înseamnă să fim născuți din nou. Nu există vreun dar mai mare pe care o ființă omenească poate să-l primească. Nu există vreo comoară mai importantă pe care să o aibă o ființă omenească. Dacă nu poți spune cu certitudine că ești născut din Duhul, te implor să îți amintești de învățătura lui Isus care spune că, dacă o persoană nu este născută din Duhul Sfânt, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu și nici nu poate intra în ea (Ioan 3:3, 5). Dacă nu ești născut din nou, nu vei intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dar dacă ești născut din nou, vei cunoaște dulceața și îndurarea lui Dumnezeu. Vei cunoaște și vei avea parte de puterea unei vieți noi. Vei fi o făptură nouă, o creație nouă, pe care nimic nu o poate distruge. Nici viața, nici moartea, nici lucrurile recente și nici lucrurile din trecut, nici puterile, nici stăpânirile, nici înăl-

țimile, nici adâncimile, și niciun alt lucru nu va fi în măsură să te separe de dragostea care se găsește în Hristos (Romani 8:38-39).

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God*, *Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

Cum se poate naște o persoană a doua oară?

Când Isus i-a spus liderului evreu Nicodim, "Trebuie să vă nașteți din nou", Nicodim a întrebat uimit, "Cum se poate face așa ceva?" După două mii de ani, oamenii încă nu știu clar ce sens are expresia "naștere din nou", deși mai mulți oameni ca oricând pretind că au experimentat așa ceva.

În această carte, Dr. R.C. Sproul elimină confuzia și explică atent ce înseamnă să fii născut din nou. Dr. Sproul afirmă că nașterea din nou este esențială pentru mântuire și arată că această regenerare este o lucrare suverană a lui Dumnezeu în inimile noastre.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

BIBLIOTECA
LIGONIER